

Хоменко Д.І.

Університет Григорія Сковороди в Переяславі

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИОКРЕМЛЕННЯ МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ПОЛІТИКОЮ У БУДІВНИЦТВІ

У статті розкрито сутність державного управління інвестиційною політикою у будівництві як важливої управлінської функції, спрямованої на забезпечення сталого розвитку галузі. Встановлено необхідність комплексного підходу до формування механізмів державного впливу, що охоплюють інституційну, інструментальну та функціональну складові. З'ясовано, що основою ефективної інвестиційної політики є нормативно-правове забезпечення, яке формує передбачуване середовище для взаємодії інвесторів і держави. Підкреслено роль держави як стратегічного регулятора, що координує інтереси учасників інвестиційного процесу в межах публічно-правової системи. Наголошено на значенні системної архітектури механізму управління, до якого належать методи управління, інструменти впливу, регуляторні принципи та цільові орієнтири. Окреслено трансформаційні тенденції, що зумовлюють зміщення акцентів від фінансової до соціально-екологічної ефективності. Визначено, що інвестиції в будівництво відіграють роль каталізатора економічної активності, сприяючи розвитку інфраструктури та підвищенню якості життя. Констатовано, що сучасний стан фінансування галузі характеризується нестабільністю, що потребує активізації державно-приватного партнерства. Аргументовано необхідність підвищення інституційної спроможності держави та регіонів у забезпеченні прозорості інвестиційного процесу. Встановлено, що ефективність реалізації інвестиційної політики залежить від чіткого розподілу повноважень між рівнями влади. Підкреслено значення узгодженості управлінських рішень для досягнення стратегічних і тактичних цілей. З'ясовано, що адаптивна модель державного управління повинна враховувати динамічні зовнішні виклики та внутрішні особливості галузі. Визначено три основні блоки механізму управління: нормативно-правовий, організаційно-інституційний та фінансово-економічний. Констатовано важливість концептуального переосмислення державного впливу на інвестиційні процеси через призму інтегрованого підходу. Зауважено, що інституційна узгодженість між формальними правилами та інтересами учасників сприяє адаптації системи до змінного середовища. Наголошено на необхідності формування відкритого інформаційного простору та використання прозорих механізмів регуляторного впливу. Встановлено, що лише цілісне поєднання економічних, правових та соціальних механізмів дозволяє забезпечити ефективну реалізацію державної інвестиційної політики у будівельній сфері.

Ключові слова: державне управління, інвестиційна політика, будівництво, механізми регулювання, інституційне середовище.

Постановка проблеми. У сучасних умовах соціально-економічної трансформації України зростає потреба у формуванні ефективної системи державного управління інвестиційною політикою в будівництві, здатної забезпечити стабільне інституційне середовище, адаптоване до внутрішніх та зовнішніх викликів. Водночас наявні механізми регулювання демонструють недостатню структурованість, що свідчить про відсутність системного підходу до узгодження функціональних, інституційних та інструментальних компонентів державного управління. Така ситуація своєю чергою гальмує досягнення стратегічних

цілей сталого розвитку галузі. У зв'язку з цим постає необхідність комплексного науково-методологічного осмислення правових, економічних та управлінських аспектів функціонування інвестиційної політики у сфері будівництва. Це зумовлює актуальність дослідження, спрямованого на виокремлення ключових елементів та принципів побудови адаптивної моделі державного впливу в цій галузі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій вказує на значну увагу вчених до питань наукового осмислення, структуризації та удосконалення механізмів державного управління інвестицій-

ною політикою у сфері будівництва. Передусім, О. Непомнящий та С. Шостак дослідили зміст, структуру та функціональні характеристики механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві [1]. П. Покатаєв запропонував системний механізм державного управління інвестиційною діяльністю в будівництві з урахуванням управлінських важелів та інституційної взаємодії [2]. Теоретичну базу для такого регулювання поглиблює І. Білецький, який сформував засади інвестиційного забезпечення житлового будівництва, включно з інструментальним наповненням механізмів впливу [3]. У доповнення до цього, він також здійснив оцінку будівельної галузі та ринку житла як ключових об'єктів державного управління, що потребують комплексного підходу [4]. Концептуальні орієнтири для практичної реалізації управління запропонувала О. Савкова, яка розробила підходи до політики у сфері житлового та офісного будівництва з акцентом на стратегічне планування [5]. Водночас Г. Козіна та К. Фроліна визначили інституційні та правові засади державного регулювання інвестиційної діяльності у будівельній сфері, включно з проблемами впровадження механізмів підтримки [6]. З позицій макроекономічного аналізу, С. Стеценко, А. Ковтун та О. Немтиреві проаналізували підходи та фінансові інструменти державної політики щодо підтримки сталого розвитку будівництва [7]. Історичний аспект становлення державного регулювання висвітлює А. Богданенко, акцентуючи увагу на еволюції системи інвестування у житлове будівництво [8]. Натомість більш загальне бачення представили Л. Алавердян та В. Островський, які окреслили напрями регулювання будівельної галузі, однак без деталізації конкретних механізмів інвестиційної політики [9]. Крім того, колектив авторів під керівництвом О. Ястремської дослідив вплив воєнного стану на інвестиційну політику будівельних підприємств, однак механізми державного управління у роботі висвітлено лише побічно [10].

Метою статті є дослідження наукових підходів до виокремлення механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві, з урахуванням інституційних, інструментальних та функціональних складових.

Виклад основного матеріалу. Державне регулювання інвестиційної діяльності у сфері будівництва є основою формування передбачуваного інституційного середовища, що сприяє підвищенню привабливості інвестиційного клімату та створенню ефективних умов для суб'єктів буді-

вельного бізнесу. Реалізуючи функції основного регулятора інвестиційної політики, держава відіграє провідну роль у досягненні стратегічних цілей економічної політики.

У контексті сучасного етапу соціально-економічного розвитку України варто зазначити, що нормативно-правове підґрунтя регулювання інвестиційних процесів у будівництві вже сформоване на загальнодержавному рівні. Створений відповідний інституційний механізм державного регулювання, який забезпечує функціонування зазначених процесів відповідно до визначених цілей та пріоритетів.

З метою забезпечення системного підходу до формування механізмів державного управління інвестиційною політикою в будівництві, доцільно здійснити структурування архітектури цього механізму. Як свідчать результати аналізу, до ключових його елементів належать методи управління (прогнозування, планування, фінансування, стандартизація, ліцензування, експертиза), інструменти впливу (податкові механізми, амортизаційна політика, субсидування, умови користування ресурсами), визначені цілі (зокрема, підвищення рівня доступності інклюзивного житла), а також базові принципи регуляторної політики (економічність, пріоритетність соціального житла, залучення місцевих органів влади до інвестиційного процесу, енергоефективність, екологічна сталість тощо). Окрему увагу слід приділити трансформаційним аспектам сучасної інвестиційної політики, що проявляються у поступовому зрушенні акцентів з переважно фінансово-орієнтованих критеріїв ефективності на соціально-екологічні індикатори сталого розвитку. Інвестування в будівництво у цьому контексті набуває ознак стратегічного важеля економічної трансформації, яке покликане забезпечити довгостроковий мультиплікаційний ефект – у вигляді зростання економічної активності, розвитку інклюзивної урбанізації, зниження екологічних ризиків та підвищення якості життя населення [3, с. 16-17].

У зазначеному контексті концептуалізація підходів до правового регулювання інвестиційної діяльності у будівництві потребує комплексного науково-методологічного осмислення. Законодавче забезпечення інвестиційної діяльності у цій сфері доцільно розглядати як упорядковану сукупність правових норм, що регламентують взаємодію суб'єктів інвестиційного процесу з державними органами, зокрема у частині реалізації функцій управління, контролю та моніторингу в межах будівельної діяльності.

З огляду на особливості правової системи України, нормативно-правове регулювання інвестицій у будівництво ґрунтується на засадах публічного права. У цьому аспекті інвестиційні відносини вибудовуються на базі владно-розпорядчих та адміністративно-правових механізмів, які забезпечують реалізацію державної політики в інституційному середовищі взаємодії між інвестором та реципієнтом [1, с. 50].

Зважаючи на викладене, в межах наукового дослідження механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві запропоновано авторське теоретико-методичне уточнення структури регуляторного впливу, що передбачає інтеграцію економічних, соціальних, правових та екологічних параметрів в єдину модель управлінського впливу. Такий підхід дозволяє не лише підвищити ефективність реалізації інвестиційної політики, а й сформувати стійке інституційне середовище, орієнтоване на досягнення пріоритетів сталого розвитку у сфері будівництва.

У цьому контексті доцільним є узагальнення наукових підходів до визначення державного управління інвестиційною діяльністю у будівельній сфері. Згідно з цим, зазначене управління розглядається як окрема управлінська функція, спрямована на координацію інтересів держави та інвесторів із використанням специфічних інструментів впливу на ринок будівництва, серед яких виокремлюють прогнозування, бюджетне планування, фінансування та оподаткування [8, с. 179]. Це дозволяє інституціоналізувати державний вплив на інвестиційні процеси через відповідні управлінські рішення.

Поряд з цим, варто наголосити, що ефективність реалізації державної інвестиційної політики у будівельному секторі значною мірою залежить від належного функціонування механізму державного управління, який повинен забезпечувати цілісне поєднання стратегічних і тактичних рішень. Цей механізм передбачає системне використання управлінського інструментарію, що включає принципи, функції та заходи, які регулюють інвестиційну діяльність на всіх рівнях управління.

Тому сучасна модель державної інвестиційної політики у сфері будівництва має бути орієнтована на досягнення низки ключових цілей, а саме:

- стимулювання темпів зростання житлового та комерційного будівництва шляхом розроблення та впровадження ефективних інвестиційних програм розвитку;
- визначення пріоритетних і результативних інвестиційних проектів, що забезпечу-

ють соціально-економічний ефект залучених капіталовкладень;

- активне використання сучасних фінансових інструментів інвестування з метою підвищення прибутковості суб'єктів будівельної діяльності;

- формування механізмів мінімізації інвестиційних ризиків шляхом запровадження інституційних гарантій для інвесторів в умовах змін зовнішнього та внутрішнього середовищ;

- досягнення оптимального рівня залучення інвестиційних ресурсів, необхідних для фінансування проектів у галузі;

- розроблення стратегії антикризового розвитку та підвищення конкурентоспроможності вітчизняних будівельних підприємств [5].

У процесі дослідження проблем державного управління інвестиційною політикою в будівництві виявлено необхідність деталізації організаційно-економічного механізму управління інвестиційними процесами, що проявляється у виокремленні його етапів і відповідних суб'єктів реалізації. Такий підхід дозволяє підвищити прозорість процедур та узгодженість дій на всіх рівнях управління, а також забезпечити адресність державної підтримки.

На основі проведеного аналізу запропоновано деталізовану послідовність формування організаційно-економічного механізму управління інвестиційним процесом у будівництві. Першим етапом визначено проведення фінансового й господарського аналізу діяльності будівельних підприємств за участю аудиторських компаній та ревізійних підрозділів підприємств, що дозволяє виявити внутрішні ресурси й потенційні джерела інвестування. Далі відбувається вивчення кон'юнктури ринку та стану інвестиційної активності з боку маркетингових структур і консультативних служб підприємств з метою ідентифікації регіональних проблем та аналізу сильних і слабких сторін інвестиційного середовища. Завершальним етапом передбачається формування комплексної інвестиційної програми за участі регіональних координаційних рад при органах виконавчої влади, що забезпечує узгодженість стратегічних пріоритетів і потреб територіальних громад [2, с. 170-171].

Ефективне функціонування системи державного управління інвестиційною політикою у сфері будівництва визначається здатністю держави забезпечувати збалансоване поєднання економічних, екологічних та соціальних чинників, що сприяють сталому розвитку галузі. У цьому контексті провідне місце належить формуванню

дісвої державної політики, яка, базуючись на принципах сталого розвитку, має враховувати необхідність інтеграції макроекономічних підходів задля оптимізації регуляторних механізмів та створення інституційного середовища, сприятливого для екологічно орієнтованого будівництва і раціонального використання природних ресурсів [7, с. 97-98].

Сучасний стан фінансування будівельної галузі в Україні характеризується високим рівнем нестабільності, що проявляється у суттєвих коливаннях обсягів бюджетних видатків. Такі диспропорції зумовлюються як внутрішніми економічними та політичними чинниками, так і зовнішніми викликами, зокрема форс-мажорними обставинами, пов'язаними з воєнними діями. У результаті скорочення фінансової підтримки з боку держави створюються ризики для реалізації стратегічних ініціатив у сфері сталого будівництва – насамперед щодо модернізації інфраструктури, впровадження екологічно орієнтованих (зелених) технологій і підвищення енергоефективності об'єктів капітального будівництва.

З огляду на зазначені ризики, об'єктивною необхідністю постає активізація державно-приватного партнерства, яке спроможне компенсувати обмеженість державних ресурсів шляхом залучення додаткових інвестицій з недержавних джерел. Особливої актуальності в цьому аспекті набуває формування багаторівневої інвестиційної архітектури, що включає механізми залучення міжнародного фінансування, зокрема від міжурядових структур, транснаціональних корпорацій і спеціалізованих інвестиційних фондів. Водночас слід зазначити, що ефективне залучення таких ресурсів потребує не лише економічних стимулів, але й формування довіри до інституційної спроможності держави як гаранта стабільності інвестиційного середовища.

Своєю чергою забезпечення довгострокової інвестиційної привабливості будівельної галузі в Україні передбачає реалізацію комплексу заходів, спрямованих на створення прозорого та передбачуваного інституційного середовища. До ключових напрямів у цьому контексті слід віднести: по-перше, законодавче гарантування захисту прав інвесторів; по-друге, формування чітких та ефективних процедур регулювання дозвільної діяльності у будівництві; по-третє, забезпечення рівного доступу до високоякісних будівельних матеріалів та сучасного обладнання за конкурентоспроможними цінами; по-четверте, розвиток людського капіталу шляхом підвищення рівня

професійної підготовки та перепідготовки фахівців будівельного сектору [10, с. 201].

Підсумовуючи викладене, доцільно дійти висновку, що модернізація системи державного управління інвестиційною політикою у будівництві повинна здійснюватися з урахуванням необхідності адаптації до зовнішніх викликів, орієнтації на інноваційно-технологічний розвиток та інтеграційних процесів у межах закордонного інституційного простору, зокрема європейського.

У цьому контексті слід звернути увагу на важливість концептуального переосмислення принципів формування механізмів державного управління інвестиційними процесами у будівельній сфері. Зокрема, нагальною є потреба у переході від фрагментарного управління до інтегрованого підходу, що забезпечує узгодженість дій на всіх рівнях – від стратегічного (державного) до операційного (місцевого). Такий підхід потребує системної трансформації функціональної архітектури державного управління, яка має ґрунтуватися на принципах прозорості, відповідальності та забезпечення відкритого доступу до інформації про інвестиційні процеси.

Ефективність реалізації програм залучення інвестицій у будівельну галузь значною мірою зумовлюється станом функціонування системи управління, що має базуватися на збалансованому механізмі розподілу повноважень та координації між центром, регіонами та органами місцевого самоврядування. Зважаючи на актуальні тенденції, пріоритетного значення набуває саме територіальний вимір розвитку, що трансформує регіони на рівноправних суб'єктів глобалізаційних процесів. Це своєю чергою обумовлює необхідність здійснення вагомої частини економічних і соціальних заходів, зумовлених глобалізацією, саме на регіональному рівні [6, с. 44].

Виходячи з викладеного, одним із ключових напрямів удосконалення механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві є посилення інституційної спроможності регіонів як центрів прийняття стратегічних рішень у межах національної політики. Для цього необхідно формалізувати ієрархію управлінських важелів впливу на інвестиційні процеси, що дозволить уникнути дублювання повноважень, підвищити ефективність використання ресурсів та забезпечити стійкий розвиток територіальних громад.

Зазначені трансформаційні процеси актуалізують роль державного управління у формуванні та реалізації інвестиційної політики в галузі будів-

ництва, що передбачає чіткий розподіл відповідальності між різними рівнями управління. Це особливо важливо в умовах, коли державна власність розподілена між загальнодержавним та місцевим рівнями, а відповідні повноваження щодо управління об'єктами будівництва та житлово-комунального господарства закріплені за органами місцевого самоврядування. У практичній площині органи управління реалізують покладені на них функції переважно шляхом координації, узгодження, а також через реалізацію контрольно-наглядових повноважень, що відповідає наявним економічним умовам [4, с. 17].

Виходячи з результатів здійсненого аналізу, обґрунтованим видається розроблення адаптивної моделі механізмів державного управління інвестиційною політикою у сфері будівництва. Така модель повинна ґрунтуватися на комплексному врахуванні чинників, що визначають специфіку функціонування національного будівельного ринку, особливостей нормативно-правової бази, яка зазнає постійних трансформацій, а також зовнішніх викликів, пов'язаних із глобальними соціально-економічними змінами. Передбачається, що пріоритетними завданнями в межах цієї моделі мають стати не лише досягнення економічної результативності інвестиційних проектів, але й забезпечення їх відповідності принципам соціальної та екологічної відповідальності. Застосування саме такого підходу дає змогу реалізувати концепцію сталого розвитку будівельної галузі в довгостроковій перспективі.

Передумовою до впровадження зазначеної адаптивної моделі є належне розуміння сутності державного регулювання будівельної галузі. У цьому контексті воно розглядається як цілеспрямований і систематичний вплив державних інституцій на суб'єктів господарювання, діяльність яких прямо або опосередковано пов'язана зі створенням об'єктів будівництва, а також з виробництвом і наданням товарів і послуг, що використовуються у будівельному процесі. Такий вплив здійснюється з використанням відповідних інструментів і механізмів державного управління, спрямованих на впорядкування, стандартизацію та формалізацію соціально-економічних і господарсько-майнових відносин, що виникають у процесі будівельної діяльності [9].

З метою вдосконалення практики державного управління інвестиціями в будівельній сфері доцільним є застосування інституційного підходу до розгляду механізмів регулювання, що передбачає аналіз взаємодії формальних і неформальних

інститутів, їх впливу на ефективність реалізації інвестиційної політики в будівництві. Зокрема, слід акцентувати увагу на важливості інституційної узгодженості між нормативно-правовими механізмами, інтересами зацікавлених сторін та інструментами державного стимулювання інвестицій, оскільки саме така синхронізація дозволяє підвищити адаптивність управлінських рішень до змінного середовища.

На підставі проведеного дослідження запропоновано підхід, у межах якого механізми державного управління інвестиційною політикою у будівництві поділяються на три взаємопов'язані блоки: нормативно-правовий, організаційно-інституційний та фінансово-економічний. Взаємодія цих блоків дозволяє забезпечити цілісність державної політики, її ефективне впровадження та гнучке реагування на поточні та перспективні виклики. Структуру запропонованого підходу, його складові елементи та функціональне призначення кожного блоку узагальнено в таблиці 1.

Таблиця 1

Структура механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві

Блок механізмів	Складові елементи	Функціональне призначення
Нормативно-правовий	Законодавчі акти, регуляторні документи, адміністративно-правові механізми, публічне право	Забезпечення правового регулювання інвестиційної діяльності, узгодження інтересів держави та інвесторів, захист прав учасників ринку
Організаційно-інституційний	Державні органи управління, місцеве самоврядування, координаційні ради, аудиторські, маркетингові служби	Формування інституційного середовища, координація інвестиційних процесів на різних рівнях управління, взаємодія зацікавлених сторін
Фінансово-економічний	Бюджетне планування, податкова політика, амортизаційні механізми, субсидії та державна підтримка, публічно-приватне партнерство	Стимулювання інвестиційної активності, оптимізація фінансування проектів, мінімізація ризиків, забезпечення сталого розвитку

Джерело: власна розробка на основі [1-10].

Зазначена вище структура систематизує три ключові блоки механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві, підкреслюючи міждисциплінарну інтеграцію правових, організаційних та економічних елементів в єдину управлінську модель.

Висновки. Таким чином, результати проведеного дослідження дозволяють дійти висновку, що ефективне державне управління інвестиційною політикою у сфері будівництва потребує інтегрованого підходу, який передбачає взаємодію нормативно-правового, організаційно-інституційного та фінансово-економічного блоків механізму. При цьому важливо враховувати, що лише за умови синергії зазначених елементів можна досягти реального впливу на інвестиційну активність у галузі. Встановлено, що формування передбачуваного інституційного середовища, орієнтованого на досягнення цілей сталого розвитку, вимагає не лише модернізації регуляторних механізмів, а й чіткого розподілу повноважень

між рівнями управління та посилення інституційної спроможності регіонів. Це своєю чергою створює передумови для ефективної реалізації державної політики на місцевому рівні. З огляду на це, запропонована адаптивна модель управлінського впливу базується на узгодженості дій держави, бізнесу та громад, що сприяє реалізації інвестиційної політики з урахуванням соціально-екологічних пріоритетів. Такий підхід дозволяє не лише підвищити ефективність управлінських рішень, а й забезпечити їх сталість у довгостроковій перспективі.

Тому удосконалення підходів до державного управління інвестиційною політикою у будівництві є ключовим чинником досягнення довгострокового економічного зростання, інклюзивного розвитку та підвищення якості життя населення. Врахування запропонованих положень у практиці державного управління дозволить створити сприятливі умови для модернізації галузі та сталого розвитку країни в цілому.

Список літератури:

1. Непомнящий О. М., Шостак С. М. Сутність та зміст механізмів державного управління інвестиційною політикою у будівництві. Інвестиції: практика та досвід. 2018. № 5. С. 49-52.
2. Покатаєв П. С. Розробка механізму державного управління інвестиційною діяльністю в будівництві. Держава та регіони. Серія: Державне управління. 2011. № 1. С. 170-176.
3. Білецький І. В. Науково-теоретичні засади державного регулювання інвестиційного забезпечення житлового будівництва. Економічний простір. 2023. № 183. С. 12-18.
4. Білецький І. В. Будівельна галузь та ринок житлової нерухомості як об'єкти державного управління. Підприємство та інновації. 2023. № 26. С. 14-18.
5. Савкова О. М. Концептуальні підходи до формування державної політики управління інвестиційним процесом в сфері житлового та офісного будівництва. Ефективна економіка. 2012. № 9. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/efek_2012_9_20.pdf
6. Козіна Г., Фроліна К. Л. Державне регулювання інвестиційної діяльності в будівельній сфері України. Економічні інновації. 2018. Випуск № 67. С. 37-47.
7. Стеценко С., Ковтун А., Немтирєв О. Роль державної політики у підтримці сталого розвитку будівництва: макроекономічні підходи та фінансові інструменти. Сталий розвиток економіки. 2025. № 2(53). С. 93-99.
8. Богданенко А. І. Становлення системи інвестиційної діяльності в житлове будівництво. Експерт: парадигми юридичних наук і державного управління. 2019. № 1(3). С. 175-186.
9. Алавердян Л. М., Островський В. Е. Державне регулювання галузі будівництва. Ефективна економіка. 2024. № 9. URL: <https://nayka.com.ua/index.php/ee/article/view/4665>
10. Iastremska O., Ivanova T., Ordukhonov T., Denysiuk O., Zinchenko M. Investment policy of construction enterprises under the conditions of marital state. Scientific Bulletin of National Mining University. 2024. № 1. P. 197-202.

Khomenko D.I. SCIENTIFIC APPROACHES TO IDENTIFYING THE MECHANISMS OF STATE GOVERNANCE OF INVESTMENT POLICY IN CONSTRUCTION

The article reveals the essence of state governance of investment policy in construction as an important managerial function aimed at ensuring the sustainable development of the sector. The necessity of a comprehensive approach to forming state influence mechanisms is established, encompassing institutional, instrumental, and functional components. It is found that the foundation of effective investment policy lies in regulatory and legal support, which creates a predictable environment for interaction between investors

and the state. The role of the state as a strategic regulator coordinating the interests of investment process participants within the public legal system is emphasized. The significance of the systemic architecture of governance mechanisms is highlighted, including management methods, influence tools, regulatory principles, and target benchmarks. The article outlines transformational trends shifting the focus from financial to socio-environmental effectiveness. It is determined that investment in construction serves as a catalyst for economic activity, contributing to infrastructure development and improving quality of life. It is noted that the current state of financing in the sector is unstable and requires the intensification of public-private partnerships. The necessity of enhancing the institutional capacity of the state and regions to ensure transparency in the investment process is argued. The effectiveness of implementing investment policy is shown to depend on a clear distribution of powers across levels of government. The importance of coordinated managerial decisions to achieve both strategic and tactical objectives is emphasized. It is established that an adaptive model of public governance must take into account dynamic external challenges and internal sector-specific features. Three main blocks of the governance mechanism are identified: regulatory-legal, organizational-institutional, and financial-economic. The importance of a conceptual rethinking of state influence on investment processes through an integrated approach is affirmed. It is noted that institutional coherence between formal rules and stakeholder interests facilitates the system's adaptation to a changing environment. The need to establish an open information space and apply transparent regulatory mechanisms is highlighted. It is concluded that only an integrated combination of economic, legal, and social mechanisms can ensure the effective implementation of state investment policy in the construction sector.

Key words: public administration, investment policy, construction, regulatory mechanisms, institutional environment.